

РЕШЕНИЕ

№ 565

гр. С., 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет
и трета година в следН. състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Георгиев
Лилия М. Руневска

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Ивайло П. Георгиев Въззивно гражданско
дело № 20231800500463 по описа за 2023 година

С Решение № 86/10.04.2023г. по гр.д. № 228/2022г. по описа на Районен
съд – гр. Елин Пелин е отхвърлен предявеН.т от „Т.С.” ЕАД с ЕИК **** иск
за установяване, че за абонатен № 332368 на топлоснабден имот, находящ се
в гр. С., ж.к. „Л.“ бл. 442, вх. В, ет. 6, ап. 16, А. С. И. с ЕГН ***** дължи
на „Т.С.” ЕАД сума за консумирана топлинна енергия в общ размер 5907,11
лева, от които 4723,22 лева - главница, представляваща стойност на реално
потребена незаплатената топлинна енергия за периода от м.05.2017г. до
м.04.2019г., ведно със законната лихва от 20.08.2021г. до изплащане на
вземането, 1146,11 лева - мораторна лихва за забава от 15.09.2018г. до
30.07.2021г., както и сума за дялово разпределение в размер на 30,20 лева за
периода 07.2018г. до 04.2019г., ведно със законната лихва върху нея от
20.08.2021 г. до окончателното изплащане на задължението, както и 7,58 лева
- мораторна лихва, начислена върху главницата за извършена услуга дялово
разпределение, за периода от 31.08.2018г. до 30.07.2021г.

Настоящото производство е по реда на чл. 258 и сл. от Гражданския
процесуален кодекс и е образувано по въззивна жалба на „Т.С.” ЕАД срещу
горното решение. Жалбоподателят счита обжалваН. акт за неправилен поради
неговата необоснованост и постановяването му при съществени нарушеН. на
материалН. закон. Твърди, че въпросът за правото на собственост на
ответника А. И. върху процесН. имот е разрешен неправилно. Посочва, че по
делото са представени две писма от Агенция по вписваН.та, като в решението
си съдът е взел под внимание само първото от тях, в което агенцията
отговаря, че съхранява единствено молбите на член кореспондентите за
издадените нотариални актове по ЖСК „В.“. Изтъква, че съдът е пропуснал да
отчете второто писмо, в което агенцията съобщава, че справки се извършват

само на място, което, според жалбоподателя, обуславя извод, че Агенцията не отрича, че такъв титул за собственост не съществува.

Жалбоподателят твърди също, че, независимо от горното, по делото е представено и Постановление за налагане на възбрана върху процесН. имот за лицето А. И., което, според него, е категорична индукция за правото на собственост на ответника, тъй като ЧСИ е разполагал с титул за собственост, от който е било видно, че ответникът е собственик. Намира също, че друго косвено доказателство са списъците на етажните собственици, в които ответникът фигурира. Счита, че съдът е постановил неправилно решение поради непълен и погрешен анализ на доказателствата, и моли то да бъде отменено.

В срока за отговор въззиваемият А. С. И. е депозирал такъв. Счита, че районН.т съд правилно е намерил за недоказана облигационната връзка между страните по делото. Посочва, че ищецът не е доказал пълно и главно принадлежността на правото на собственост върху процесН. имот. Подчертава, че представеното по делото искане за вписване на възбрана по изпълнително дело между други страни не съставлява документ, удостоверяващ правото на собственост. При условията на евентуалност, излага съображениеН., че, дори да се приеме противното, от документа следва, че той притежава само 1/2 ид.ч. от процесН. имот, поради което няма как да отговаря за целия размер на дълга. Счита, че задължениеН.та са частично (до м. 07.2018г.) погасени по давност. Твърди, че клаузите на чл. 33, ал. 1 и чл. 33, ал. 2 от Общите условия са нищожни на основание чл. 146, ал. 1 от ЗЗП като неравноправни, откъдето прави извод за неоснователност на претенцията за мораторна лихва. Заявява, че по делото не са били представени и доказателства за публикуването на месечните данни на интернет- страницата на ищеца, а още по- малко е посочена датата на публикуването им. Счита, че решението е правилно и законосъобразно и моли същото да бъде потвърдено. Моли да му бъдат присъдени разноски.

В открито съдебно заседание пред въззивН. съд жалбоподателят не се представлява. От процесуалН. му представител - юрк. П. - е постъпила молба за даване ход на делото, с която поддържа въззивната жалба и моли съда да я уважи. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание пред въззивН. съд въззиваемият не се явява и не се представлява. От процесуалН. му представител - адв. С. - е постъпила молба за даване ход на делото, с която оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение и да потвърди решението на първоинстанционН. съд като правилно и законосъобразно. Претендира разноски, за които представя доказателства.

В открито съдебно заседание пред въззивН. съд третото лице – помагач не се представлява и не изразява становище по спора.

Съдът намира, че фактическата обстановка по делото, установена въз основа на събраните в първоинстанционното производство доказателства, е описана вярно и пълно в обжалваното решение, поради което не следва да се възпроизвежда в настоящия съдебен акт.

В производството пред въззивната инстанция не са събирани доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

I. По валидност

В случая, обжалваното решение е валидно, доколкото е постановено от надлежен съдебен състав, в писмен вид и е подписано от разгледалия делото съдия.

II. По допустимост

Решението е и допустимо, тъй като са били налице положителните предпоставки за предявяване на иск и са липсвали отрицателни такива, а съдът се е произнесъл по действително предявените искове.

III. По същество

Предявени са обективно кумулативно съединени главен и акцесорен иск с правна квалификация чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

В тежест на ищеца по тези искове „Т.С.“ ЕАД е да докаже основанието, размера и изискуемостта на претендираните вземания, т.е. съществуването на договорни отношения между него и ответника през посочения период, както и че през този период е доставил в имота на ответника твърдяното количество ТЕ (която е била доставена и отчетена в съответствие с действащите нормативни актове), а също и нейната стойност.

В тежест на ответника е да докаже възразенията си по основание и размер в частта им, в която се позовава на положителни факти.

В горния смисъл (макар и с по-обобщена формулировка) са дадените указания с определението по чл. 140 от ГПК от страна на първоинстанционния съд.

В конкретния случай жалбоподателят се позовава единствено на необосноваността на съдебния акт, дължаща се според него на непълния анализ на събран по делото доказателствен материал, която била довела до погрешни изводи относно правото на собственост върху процесния имот. Това очертава пределите на осъществяваната от настоящата инстанция проверка.

Съдът намира, че исковият период от м.05.2017г. до м.04.2019 г. попада в периода на действие на сега действащия ЗЕ (ДВ бр.107/09.12.2003г.) и съответните Наредби, регламентиращи топлоснабдяването и отчитането и ползването на топлинна енергия (ТЕ).

Съгласно разпоредбата на чл. 153 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. По силата на тази изрична нормативна разпоредба, качеството „клиент на топлинна енергия“ зависи от правото на собственост върху топлоснабдяния имот или от притежаването на ограничено вещно право на ползване върху този имот. Следователно, първата предпоставка за уважаване на така предявените искове е съществуването на облигационни отношения през процесния период между ищеца в качеството му на доставчик

на топлинна енергия и ответника в качеството му на клиент на топлинна енергия – собственик, ползвател или наемател на топлоснабдеН. имот (арг. от т. 1 от Тълкувателно решение № 2/ 17.05.2018г. по т.д. 2/2017г., ОСГК на ВКС). С определения по чл. 140 от ГПК е указано на ищеца, че в негова тежест е доказване на предпоставките за уважаване на иска, т.е. и на това обстоятелство. Независимо че то не е било посочено изрично, ищецът правилно е възприел, че доказването му е в негова тежест, поради което с молба от 31.01.2023г. е поискал да му бъде издадено съдебно удостоверение за снабдяване с документите, доказващи правото на собственост на ответника върху процесН. топлоснабден имот в гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 443, вх. В, ет. 6, ап. 16.

По делото обаче не са събрани доказателства, които да обосноват несъмнен извод за титулярството на това вещно право. Неоснователно жалбоподателят се позовава на представено искане от ЧСИ за налагане на възбрана върху процесН. и посочен като собствен на длъжника апартамент, но този документ по правната си природа е диспозитивен, а не удостоверителен. Освен това, съгласно чл. 179, ал. 1 от ГПК, той има материална доказателствена сила само за направените пред съдебН. изпълнител изявлениеН., както и за извършените от самия него и пред него действия, но не и за верността на неговите мнеН. и преценки. Изразената от съдебН. изпълнител позиция, че апартаментът е собствен на длъжника И., съставлява оценъчно изявление, а не констативно такова, поради което не се обхваща от материалната доказателствена сила на този документ. Във връзка с това следва да се отбележи, че по принцип не притежават материална доказателствена сила изводите за такива обстоятелства, които длъжностното лице твърди, че е установило лично, ако констатациите му не са пряко негово възприятие, а са негов извод от факти, които е констатирало (арг. от Венедиков П. „Писмени доказателства и свидетелски показаН. в гражданския процес“, 2000г., стр. 20, стр. 23). Такъв е именно процесН.т случай, в който ЧСИ е достигнал до заключение, че ответникът е титуляр на правото. Този извод е резултат от мисловН. процес на съдебН. изпълнител, а не от негово непосредствено възприятие, каквото разграничение теорията прави, за да очертае пределите на доказателствената сила на официалните документи. Не без значение е и обстоятелството, че установяването на този факт не е било основна цел за изготвянето на документа, а е само предпоставка за извършването на диспозитивното изявление по налагане на възбрана, което допълнително намалява доказателствената му стойност.

Дори на този документ да се признае известен удостоверителен елемент, последН.т остава извън кръга на компетентността на извършилия го орган, тъй като частните съдебни изпълнители нямат удостоверителни функции освен в изрично регламентирани в закона случаи, касаещи възникнали в хода на принудителното изпълнение факти (например чл. 434, ал. 2 от ГПК).

Ето защо изявлението на съдебН. изпълнител няма обвързваща материална доказателствена сила. Съдът приема, че то е само индicia за наличието на право на собственост, което обаче е недостатъчно, за да се приеме за доказан спорН. факт съобразно правилата на доказателствената тежест и вече указаната необходимост от пълното му и главно доказване от ищеца.

Също така неоснователно жалбоподателят се позовава на списъците на

етажните собственици, доколкото те не са титул за собственост, а и датират от преди повече от 20 години.

Единствените други доказателства за доказването на спорН. правнорелевантен факт за собствеността на имота, на които се позовава ищецът, са писмата от и до Агенцията по вписваН.та, които, обаче, не допринасят за изясняване на въпроса, тъй като въз основа на тях и на издаденото удостоверение не е представен акт за собственост на ответника върху процесН. имот (ако такъв съществува). Още повече, че твърдяното за представено от ищеца и жалбоподател в настоящото производство второ писмо, постъпило от Агенцията по вписваН.та, не се намира по делото. Но дори да беше събрано като доказателство, посоченото от ищеца негово съдържание (а именно, че справки се предоставят само на място), не може да се тълкува в подкрепа на тезата му, че акт за собственост съществува и че той доказва правото на собственост на ответника върху процесН. имот. По- скоро то би обусловило извод, че делото е останало непопълнено с доказателствен материал поради не проявяване на достатъчна активност от страна на ищеца.

От друга страна, позоваването в исковата молба единствено на правото на собственост на ответника ограничава изследването на правната връзка между ответника и процесН. топлоснабден имот само до проверка на титулярството на конкретното вещно право. Съответно, липсата на доказателства за наличие на тази връзка, явяваща се сама по себе си презумпционна предпоставка по чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, води до извод за недоказано облигационно правоотношение между страните в производството. Следователно, поради липса на основН. елемент от фактическия състав, главните искове са неоснователни, което обуславя неоснователност и на акцесорните такива, а всички те правилно са били отхвърлени.

По тези съображеН., съдът намира, че въззивната жалба е неоснователна, а решението на първоинстанционН. съд следва да бъде потвърдено.

IV. По разноските

С оглед на изхода на спора, право на разноски има въззиваемата страна, за присъждането на които е отправено изрично искане. То се явява доказано в пълН. му претендиран размер от 580 лв. от договора за правна защита и съдействие на л. 22 от делото, съобразно т. 1 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013г. по тълк.д. 6/2012г., ОСГТК на ВКС.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 86/10.04.2023г., постановено по гр.д. № 228/2022г. по описа на Районен съд – гр. Елин Пелин.

ОСЪЖДА „Т.С.” ЕАД с ЕИК **** да заплати на А. С. И. с ЕГН ***** сумата от 580 лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

Решението е постановено с участието на „Бруната“ ООД в качеството му на трето лице – помагач на страната на жалбоподателя.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____